

РЕШЕНИЕ

№ 18288

гр. София, 30.09.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 67 състав,
в публично заседание на 19.09.2024 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Лилия Йорданова

при участието на секретаря Мая Георгиева, като разгледа дело номер **6058** по описа за **2024** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.244, ал.2 от АПК.

С Решение №7272/12.06.2024г. на ВАС, Седмо отделение по адм.д.№9019/2023г. в производството по реда на чл.237 и сл. от АПК, на основание чл.244, ал.2 от АПК е отменено влязлото в сила Решение №7127/30.11.2021г по адм.д. №5579/2021г. на АССГ и делото е върнато за ново разглеждане от друг състав на същия съд.

Предходното производство е образувано по жалба от П. К. С., чрез адв. С. Д. срещу ЗППАМ по чл.171, т.1, б. „б“ от ЗДВП №21-4332-003053/07.05.2021г, издадена от полицейски инспектор в отдел „ПП“ при СДВР-Р. Б. Н., с която на жалбоподателя е наложена принудителна административна мярка - Временно отнемане на свидетелството за управление на моторна превозно средство на водача до решаване на въпроса за отговорността, но не за повече от 18 месеца.

В жалбата е изложено становище за незаконосъобразност на издадения акт. Изложени са аргументи, че при издаването ѝ са допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила, а самата заповед противоречала на материалноправните разпоредби и целта на закона. Твърди се, че липсва основен реквизит на твърдяното нарушение, а именно: дата на извършеното нарушение. Сочи се, че никога не е шофирал под влияние на наркотични вещества или техните аналози, както и под влияние на алкохол. Излага съображения, че не е давал проба за наркотични вещества, респективно не е имало положителна проба за съдържание на

наркотични вещества или техните аналози. Иска се отмяна на оспорената заповед. Претендира се присъждане на разноски. В съдебно заседание жалбоподателят не се явява и не се представлява.

Ответникът Р. Н. – полицейски инспектор в отдел „Пътна полиция“ при СДВР – не се явява и не се представлява.

Софийска градска прокуратура не изпраща представител и не се ангажира със становище по делото.

Административен съд София – град след като прецени доводите на страните и събраните по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

По делото не се спори, че по отношение на жалбоподателя е наложена принудителна административна мярка временно отнемане на свидетелството за управление на моторно превозно средство на водач, който управлява моторно превозно средство след употреба на наркотични вещества или техни аналози, до решаване на въпроса за отговорността, но не повече от 18 месеца, считано от датата на отнемане. Със заповедта е отнето свидетелство за управление на МПС №[ЕИК]. Заповедта е връчена на 18.05.2021 г. лично на жалбоподателя.

В заповедта е посочено, че на 02.05.2021 г. около 00:30 часа в [населено място] по ул. Р. лък от ул. Т. кукли жалбоподателят е управлявал лек автомобил „А.“ с регистрационен номер КН 9518 ВТ и на № 2А, при извършена проверка било установено, че водача управлява под въздействието на наркотични вещества, установено с техническо средство DRUG TEST 5000 № 0007, проба № 029 с отчетен положителен резултат за кокаин, за което му е бил съставен АУАН, серия GA с бл. № 293371.

На 07.05.2021 г. от полицейски инспектор Р. Н. е издадена Заповед за прилагане на принудителна административна мярка по чл. 171, т. 1, б. „б“ ЗДвП № 21-4332-003053/07.05.2021 г., с която временно е отнето свидетелството за управление на МПС на водача, до решаване на въпроса за отговорността, но не повече от 18 месеца.

Горепосочената ЗППАМ е обжалвана по съдебен ред от санкционираното лице, като с Решение №7127/30.11.2021г по адм.д. №5579/2021г. на АССГ е отхвърлена жалбата като неоснователна, а процесната ЗППАМ – потвърдена.

Молителят е отправил искане за отмяна на влязлото в сила решение пред ВАС. Въз основа на горното, пред върховната инстанция е образувано производство по реда на чл. 237 и сл. АПК. Депозирана към молбата е и СМЕ на веществени доказателства чрез ДНК анализ № 90/2021 г., която констатира, че изведеният генетичен профил от биологичния материал е различен от ДНК профила на жалбоподателя и епителните клетки, установени по изследвания обект, не произхождат от него. Установено е съвпадение между иззетия и изследван генетичен материал и ДНК профила на лицето Д. Г. Б.. По делото е приета и приложена копие от СМЕ на веществени доказателства чрез ДНК анализ №90/2021г. Производството е приключило с Решение № 7272/12.06.2024 на Седмо отделение, ВАС, с което на основание чл.244, ал.2 от АПК е отменено влязлото в сила Решение №7127/30.11.2021г по адм.д. №5579/2021г. на АССГ и делото е върнато за ново разглеждане от друг състав на същия съд.

При така установената фактическа обстановка, СЪДЪТ обосновава следните правни изводи:

Жалбата е подадена в срока по чл. 149, ал. 1 от АПК, от легитимирано лице по чл. 147,

ал. 1 от АПК и срещу подлежащ на оспорване административен акт, поради което същата е процесуално допустима, а разгледана по същество е основателна:

Съгласно чл. 168, ал. 1 АПК съдът преценява законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по чл. 146 АПК, а именно: дали актът е издаден от компетентен административен орган и в установената форма, спазени ли са административно-производствените правила и материално - правните разпоредби по издаването му, съобразен ли е актът с целта на закона.

В процесната заповед е вписано правното основание за издаването ѝ – чл. 171, т. 1, б. „б“ от ЗДвП. Разпоредбата съдържа няколко хипотези, които са предвидени алтернативно, а не кумулативно. Самостоятелното осъществяване на която и да е от тях, дава възможност на органа да упражни властническата си компетентност с цел преустановяване на констатираното нарушение на правилата за движение по пътищата.

Според тази разпоредба, в приложимата ѝ редакция, за осигуряване на безопасността на движението по пътищата и за преустановяване на административните нарушения се прилагат следните принудителни административни мерки - временно отнемане на свидетелството за управление на моторно превозно средство на водач, който управлява моторно превозно средство с концентрация на алкохол в кръвта над 0,5 на хиляда, установена с медицинско и химическо лабораторно изследване или с изследване с доказателствен анализатор, или с друго техническо средство, определящо съдържанието на алкохол в кръвта чрез измерването му в издишания въздух, или след употреба на наркотични вещества или техни аналози, установена с медицинско и химико-токсикологично лабораторно изследване или с тест, както и който откаже да бъде проверен с техническо средство или с тест, изследван с доказателствен анализатор или да даде биологични проби за химическо изследване и/или химико-токсикологично лабораторно изследване - до решаване на въпроса за отговорността му, но за не повече от 18 месеца; при наличие на изследване от кръвна проба или изследване с доказателствен анализатор по реда на чл. 174, ал. 4 установените стойности са определящи.

В случая, за да приложи ПАМ по отношение на оспорвания, административният орган се е позовал на наличието на една от посочените в чл. 171, т. 1, б. „б“ от ЗДвП хипотези, а именно – водачът управлява ППС след употреба на наркотични вещества или техните аналози.

Съгласно чл. 172, ал. 1 от ЗДвП, принудителните административни мерки по чл. 171 се прилагат с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по този закон съобразно тяхната компетентност или оправомощени от тях длъжностни лица.

Нормата на чл.172, ал.1 ЗДвП предвижда, че принудителните административни мерки по чл.171, т.1, 2, 2а, 4, т. 5, буква "а", т. 6 и 7 се прилагат с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по този закон съобразно тяхната компетентност или от оправомощени от тях длъжностни лица. Със заповед № 8121з-1524/09.12.2016 г. /л. 33 от адм.д.№5579/2021г по описа на АССГ/, подписана за Министъра на вътрешните работи, съгл. заповед за заместване №8121з-1496/06.12.2016г. – л.35 от адм.д.№5579/2021г, са определени да осъществяват контрол по ЗДвП ГД „Национална полиция“; ГД „Гранична полиция“ – в района на аерогарите и областните дирекции на МВР и СДВР. Със Заповед № 513з-1618/26.02.2018 г. /л.34 от адм.д.№5579/2021г/на директора на СДВР са определени лицата, които да прилагат с мотивирана заповед ПАМ по ЗДвП, като в т.

1.1 са посочени полицейските органи по чл. 142, ал. 1, т. 1 ЗМВР от отдел "Пътна полиция" при СДВР. Предвид изложеното, съдът намира, че процесната заповед е издадена от компетентен орган, в кръга на неговите материална и териториална компетентност.

Процесната заповед е обективирана в изискуемата писмена форма и съдържа необходимите реквизити по чл. 59, ал. 2 от АПК и чл. 172, ал. 1 от ЗДвП. В същата са посочени както правни, така и фактически основания за издаването ѝ. За да приложи процесната принудителна мярка, административният орган е приел от фактическа страна, че водачът на л. а. „А.“ с регистрационен номер КН 9518 ВТ – П. К. С., го е управлявал в [населено място] под въздействието на наркотични вещества /кокаин – полож./, с което е нарушил чл. 5, ал. 3, т. 1, пр. 2 от ЗДвП.

В случая, съдът намира, че оспорената заповед е издадена при неправилно приложение на материалния закон.

С оглед законовата регламентация на чл. 171, т. 1, б. „б“ от ЗДвП (цитирана по-горе) следва, че задължителна предпоставка за законосъобразност на наложената на оспорвания ПАМ – е управлението на МПС след употреба на наркотични вещества или техни аналози, установена с медицинско и химико-токсикологично лабораторно изследване или с тест.

Редът, по който се установява концентрацията на алкохол в кръвта на водачите на МПС, трамваи или самоходни машини и/или употребата от тези водачи на наркотични вещества или техни аналози, е посочен в Наредба № 1 от 19.07.2017 г. за реда за установяване концентрацията на алкохол в кръвта и/или употребата на наркотични вещества или техни аналози (Загл. изм. - ДВ, бр. 81 от 2018 г.). Съгласно чл. 3, ал. 1 и 2 от Наредбата при извършване на проверка на място от контролните органи концентрацията на алкохол в кръвта се установява с техническо средство, а употребата на наркотични вещества или техни аналози – с тест. Установяването на концентрацията на алкохол в кръвта се извършва с доказателствен анализатор, показващ концентрацията на алкохол в кръвта чрез измерването му в издишания въздух и отчитащ съдържанието на алкохол в горните дихателни пътища (доказателствен анализатор), или с медицинско и химическо лабораторно изследване, а употребата на наркотични вещества или техни аналози – с медицинско и химико-токсикологично лабораторно изследване, когато: 1. лицето откаже извършване на проверка с техническо средство или тест; 2. лицето не приема показанията на техническото средство или теста (чл. 3а от Наредбата). При съставянето на АУАН за установена с техническо средство концентрация на алкохол в кръвта над 0,5 на хиляда и при попълване на протокол за установяване употребата на наркотични вещества или техни аналози контролният орган попълва и талон за изследване (чл. 6, ал. 4). В талона се отразява изборът на лицето дали установяването на концентрацията на наркотични вещества да се извърши с доказателствен анализатор, или с медицинско и химическо лабораторно изследване.

По силата на чл.142, ал.1 АПК законосъобразността на заповедта за прилагане на ПАМ се преценява към момента на издаването ѝ, като се съобразят конкретните обстоятелства по случая. Съгласно чл. 170, ал. 1 от АПК доказателствената тежест лежи върху административния орган. Той трябва да установи съществуването на фактическите основания, посочени в административния акт и дали са изпълнени законовите изисквания при издаването му.

В случая водачът П. К. С. оспорва изобщо да е давал проба за наркотични вещества,

още по-малко да е имал положителна проба за съдържание на наркотични вещества или техните аналози. В административната преписка липсва приложен изискуемият талон за медицинско изследване, от който да е виден изборът на лицето дали установяването на концентрацията на наркотични вещества да се извърши с доказателствен анализатор, или с медицинско и химическо лабораторно изследване. Не се доказва, а не се и твърди от никоя от страните проведено кръвно изследване.

Извършената съдебно-медицинска експертиза на веществени доказателства чрез ДНК анализ № 90/2021 г. е установила, че изведеният генетичен профил от биологичния материал е различен от ДНК профила на жалбоподателя и епителните клетки, установени по изследвания обект, не произхождат от него. Установено е съвпадение между иззетия и изследван генетичен материал и ДНК профила на лицето Д. Г. Б..

С оглед гореизложеното, съдът приема за безспорно установено, че жалбоподателят С., като водач е управлявал МПС. Не се установява обаче последният да е управлявал МПС след употреба на наркотични вещества, така както е прието от страна на административния орган. Действително е налице положителен тест с техническо средство DRUG TEST с отчетен положителен резултат за наличие на наркотично вещество - кокаин, но с оглед липсата на издаден на С. талон за медицинско изследване и провеждане на кръвно изследване, а още повече и при резултатите от експертизата, за принадлежност на биологичния материал на друго лице, различно от жалбоподателя, съдът намира, че така посоченото фактическо основание за издаване на Заповедта, не отговаря на действителното фактическо положение, а именно – че П. К. С. е управлявал МПС с марка „А.“ с регистрационен номер КН 9518 ВТ, след употреба на наркотични вещества - кокаин.

При издаване на заповед от вида на оспорената в настоящото производство за налагане на ПАМ, административният орган действа в условията на обвързана компетентност и следователно при установяване наличието на предпоставките по чл. 171, т.1, буква „б“ от ЗДвП административният орган е задължен да издаде административен акт за налагане на ПАМ в съответствие с правомощията му по чл. 172, ал.1 от ЗДвП, но след като се запознае и анализира прецизно всички доказателства в административното производство и да посочи действителното фактическо и правно основание. В конкретния случай това не е сторено, а фактическото основание, послужило за прилагането на процесната ПАМ спрямо жалбоподателя е оборено, поради което оспорената заповед се явява постановена в нарушение на материалния закон. Не са налице и предпоставки за реализиране на превантивен, преустановителен или възстановителен ефект, по отношение на нейният адресат. Ето защо, обжалваната заповед следва да бъде отменена.

С оглед изхода на спора в полза на жалбоподателя следва да бъдат присъдени разности в общ размер на 40 лева, от които 10лв. държавна такса по адм.д. №5579/2021г. по описа на АССГ и 30лв. държавна такса по адм. д. № 9019/2023г. по описа на ВАС.

В полза на адв. С. Д. /САК/ следва да се присъди адвокатско възнаграждение при условията на чл.38 от Закона за адвокатурата в общ размер на 2000лв, от които 1000лв. съгласно чл.8, ал.3 от Наредба №1/2004г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения за осъществено процесуално представителство пред АССГ по адм.д.№5579/2021г. по описа на АССГ и 1000лв, съгласно чл.8, ал.3 от Наредба №1/2004г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения за осъществено процесуално представителство пред ВАС по адм.д.№9019/2023г.

Водим от гореизложеното и на основание чл. 172, ал. 2 от АПК, Административен съд
София-град, Трето отделение, 67 състав,

РЕШИ:

ОТМЕНЯ заповед №21-4332-003053/07.05.2021г. за прилагане на принудителна
административна мярка по чл.171, т.1, б. „б“ от ЗДвП, издадена от полицейски
инспектор в отдел „ПП“ при СДВР-Р. Б. Н..

ОСЪЖДА Столична дирекция на вътрешните работи, да заплати на П. К. С., сумата от
40 лева - разноси по делото.

ОСЪЖДА Столична дирекция на вътрешните работи, да заплати на адв. С. Д. с личен
номер [ЕГН], сумата от 2000 лева, представляваща адвокатско възнаграждение.

Решението е окончателно.

СЪДИЯ: